

Ens cal, cada vegada més, fer-nos solidaris amb els nostres germans, els essers humans, sobretot si volem viure feliços, perquè si deixem de banda i sense ajuda els qui, pel que sigui, van arrossegant els peus i no poden tirar endavant sense un recolzament, ens tocarà viure envoltats de penes i misèria i també amb la mala consciència que dóna l'haver deixats tirats als que ens necessiten.

Sí, ja sé que això de la solidaritat queda molt bonic en les paraules i que cadascú s'afanya en defensar els propis interessos donant prioritat a la pròpia seguretat. És un reflex de les espècies i de fet pertany a nostra part animal que no aconseguim dominar: l'instint.

Però hem arribat a un punt que si no aturem el confort d'uns quants anirem tots barranc avall. Vaja, això és el que ens diuen dia sí i dia també les notícies i ho corrobora la mare naturalesa que ja en deu esta ben farta de tots nosaltres.

No és doncs d'estranyar que fins hi tot el Papa Francesc ens parli del respecte a la Natura com un fet evangèlic, i que ens demani d'atendre més i millor les persones que ho necessitin junt amb el respecte a la font de vida que és la mare terra, perquè no tot si val i si per estar nosaltres amb tot el confort, deixem que d'altres les passin "canutes" i rebentem les seves possibles fonts de vida, més aviat que tard s'hauran de rebel·lar. No tothom té la sort de néixer als millors llocs, però sí que tothom té el dret de voler viure dignament.

I ara deixeu-me que parli de l'Evangeli d'avui que després de veure Jesús la gent "malmenada i desesperançada", envia els seus amics a ajudar-los, a guarir-los, a cuidar-los..., però els adverteix que per fer-ho com Déu mana els caldrà la gratuïtat pels seus serveis: "No heu pagat res per rebre aquest poder; doneu-lo també sense pagar".

Aquesta és la base de la caritat, de la solidaritat, de l'aplicació de la justícia com a eina d'igualtat, en definitiva de la bondat i de l'amor com a norma, no només pel cristià, sinó per tota persona amb dos dits de front i un cor sensible.

Endemés la gratuïtat ens fa lliures. Quan cobrem pels nostres serveis, cosa ben digne per mantenir-nos, és la part que en podríem dir professional. Aquesta part ha de rebre una compensació econòmica i social per la seva contribució a la tasca diària que té assignada, però el que cal és que ens mentalitzem de que, un cop cobertes les nostres necessitats, podem fer molt pels altres i sentir-nos útils i feliços en fer-ho. Això s'ha de fer gratuïtament i és aquí on guanyem llibertat i vida.

Quan Jesús parlava de "gent malmenada i desesperançada", ho feia amb el vocabulari de l'època i a vegades ens pensem que no va amb nosaltres que vivim en una societat avançada en el consum i el confort. Us brindo el que he llegit en un comentari a l'Evangeli d'avui, diu això: "Avui la situació de la gent no ha canviat gaire. Hi ha una gran desorientació i ens falten líders socials, polítics i religiosos capaços de superar els interessos personals o de partit i d'oferir horitzons d'esperança i justícia per a tots."